

ЦЪРКОВЕНЪ ВЕСТНИКЪ

СЕДМИЧНО ИЗДАНИЕ

СЪ БЕЗПЛАТНА ЕЖЕМЕСЕЧНА ПРИТУРКА: „ДУХОВНА КУЛТУРА“— списание за религия, философия, наука и изкуство.

АБОНАМЕНТЪ: I. За България: За всички абонати църковни учреждения, свещеници, учители, частни лица и пр.) за година 130 лева (платими на два пътя); за 6 месеца 80 лева (платими на един път); за 3 месеца 50 лева (сжшо); II. За чужбина (абонаментът е само годишен и въ предплата)—250 лева. III. Само „Църковен вестник“—100 лв. Само „Духовна култура“—40 лв. Всичко, което се отнася до „Църковен вестник“ и притурката, да се адресира до Св. Синод, Редакцията на „Ц. В.“.

Непомъстени ръкописи не се повръщат. Всички парични суми да се изпращат до Св. Синод. Обявления, само предплатени, се печатат на последните страници. Плаща предплатени, 10 лева за заглавие, 5 лева за дата, 5 лева за пощенск и за всяка оставана дума по 2 лева. Обществените обявления на църковните учреждения се изпращат направо въ Администрацията; частни обявления се приемат и чрез агенциите последните получават 30% отстъпка.

СЪ ДЪРЖАНИЕ:

1. За беднитъ наши брата. — † Стобийски Еп. Кирилъ.
2. Едно погрѣшно сравнение.
3. Евангелски истини. — Дияконъ Г. Ибишимовъ.
4. XII свѣтовенъ съборъ на недѣлнитъ училища въ Осло (презляжение). — Прот. Хр. Димитровъ.
5. Комунизъмът е една голѣма опасност. — Хр. Поповъ.
6. Художественъ отдѣлъ.
7. Културни прояви.
8. Бележки и отзиви.
9. Официаленъ отдѣлъ.
10. Църковна и обществена лѣтопись: I. У насъ; II. Въ чужбина.
11. Обявления.

† Стобийски Епископъ Кирилъ.

За беднитъ наши брата.

Беднитъ и неджгавитъ, които се нуждаятъ отъ подкрепа, сж една открита гриня на всички християни, на всѣки гражданинъ, на цѣлото общество. Тѣзи, които търпятъ лишения и сж въ нужда, безъ да могатъ да си помогнатъ, представляватъ една голѣма задача на съвременното християнско общество, на която съ общи усилия и чрезъ една системна дейностъ трѣбва да се даде целесъобразно разрешение. Въ тази насока се полагатъ отъ страна на държавата, на Църквата и на общинитъ голѣми старания, които даватъ доста утешителенъ резултатъ. Съзнанието за дългъ къмъ тѣзи бедни и немощни наши брата у насъ намѣри добъръ изразъ въ едно специално законодателство, което задължи общинитъ да ги взематъ подъ човѣколюбиво покровителство, а неотдавна държавата съ закона за обществено подпомагане създаде една засилена и системна благотворителностъ, като задължи съ благотворителна вноска, равна на едногодневния доходъ, всички български граждани. Не може да се каже, че до сега извършено е малко, но предъ голѣмата нужда, която всѣки новъ день като чели увеличаватъ, става очевидно, че още много трѣбва да се направи. Обаче, вече нѣма възмож-

ностъ да се очаква отъ общинитъ и отъ държавата, тъй като тѣ не сж въ състояние да сторятъ повече. Трѣбва самото общество да се проникне отъ дългъ на милосърдие и на любовъ къмъ беднитъ и да имъ се прече на помощъ.

Всѣки гражданинъ е предъ този дългъ. Този дългъ е личенъ, той е предъ съвѣстята на всѣки. Никакви съображения не могатъ да оправдаятъ безучастното отношение къмъ сждбата на беднитъ наши брата, защото това не е човѣчно и защото тѣхната сждба може въ голѣма степенъ да определъ сждбата на цѣлата ни Родина въ утрешния день.

Може да се допустне, че нѣкои ще потърсятъ и лесно ще намѣрятъ едно лъжливо оправдание на нежеланието да помогнатъ на беднитъ съ каквото могатъ, позовавайки се на едногодневния доходъ, който държавата взима за благотворителностъ. Но това, ако не е едно лъжливо оправдание, което трѣбва да успокои съвѣстята на хора съ студени сърца, то непременно се дължи на недостатъчното познаване действителното състояние на нѣщата. А трѣбва да се знае отъ всички, че общата сума на едногодневния доходъ отива въ Касата за обществено подпомагане и отъ тукъ, по единъ предварително изработенъ държавенъ планъ за обществено подпомагане, се изразходватъ предимно за поддръжане и откриване на заведения (приюти за старци, сиропиталища и др.) за благотворителностъ. Една сравнително малка частъ отъ сръдствата на Касата се изразходватъ за подпомагане съ храна, облекло, гориво и пр., раздавани по домоветъ на нуждаещитъ се. Това разпредѣляне на сумитъ се счита, и то не безъ основание, за поцелесъобразно и по-разумно, защото прави възможна създаването на една по-висша форма—приютната—на общественото подпомагане. Отъ друга страна, съ наличнитъ суми на Касата, дори ако биха се изразходвали единствено за т. н. общо подпомагане по домоветъ, далечъ не би могло да се покритъ най-неотложнитъ нужди на беднитъ.

Ето защо, обществото само трѣбва да обрне сръдцето си къмъ множеството бедни и да не имъ откаже милосърдието си. Много сж беднитъ и затова само помощта на всички, които иматъ, ще може колко годѣ да облекчи тежкото имъ положение. Особено много сж тѣ въ сглицата и въ други по-голѣми градове, гдето се стичатъ отъ

всѣкжде, за да търсятъ прехрана за себе си и за семействата си и гдето има отъ по-рано още много бѣжанци, напустнали роденъ край и бащини огнища.

Дългътъ къмъ тѣхъ става все по-категориченъ и по-неотложенъ, колкото зимата по-сурово пристѣпя и е вече предъ прага. А приближаватъ и свѣтлитъ Рождественски дни. Домоветъ ни ще бждатъ свѣтли въ радостята на празника; земнитъ блага нѣма да оскудеятъ въ много домове. Едини само нашитъ бедни брата ще изменогаветъ въ оскудица, ще страдатъ въ лишения, ще трѣпнатъ въ студа и колко тежко ще бжде за тѣхъ, притиснати отъ безотрада и отъ коравосърдечие то на близикитъ, да влизатъ въ радостята на свѣтлото Господне раждане. Ето какъ нашиятъ дългъ все по-настоятелно расте и неумолимо тревожи нашитъ сърдца.

Църквата, която ражда своитъ вѣрни чада въ Господа и въ Неговата любовъ, върши всичко, което е по силитъ ѝ, за да облечи бедственото положение на беднитъ свои рожби. Тя е устроила доста благотворителни заведения, които при тѣзи тежки условия напредватъ благодарение на пожертвеностята на вѣрникитъ и предани на църковното и Христово дѣло брата и сѣ издидяване на сравнително значителни суми отъ скромнитъ църковни срѣдства. Тя винаги е приканвала вѣрния народъ да не затваря сърдцето си за милостъ и за жертва, а щедро да милва бедния братъ. А сѣ настѣпване на зимата пастирскитъ църковни ще умножатъ ревността си и сѣ настоячиво слово ще призываютъ благочестникитъ християни да засилятъ любовта си къмъ беднитъ брата. Словото на любовта съ силата Божия ще даде плодъ.

Благословенъ плодъ на християнско милосърдие че роди и ревността на преданитъ членове на православнитъ християнски братства. Братствата проявяватъ добра дейностъ на попрището на благотворителността. Тукъ тѣ постигатъ успѣхи, каквито не сж по силитъ на другитъ извънцърковни благотворителни дружества. Защото братята и сестритъ християни сѣ искрено съчувствие търсятъ душитъ и влизатъ въ нуждата на беднитъ брата. Заедно съ скромната материална помощъ, тѣ носятъ и топлотата на братолюбивата ласка.

Сега тѣ ще трѣбва да удвоятъ сърдцето си и любовта си, защото каквото сторятъ на беднитъ брата, на тия най-малкитъ, на Христа сж го сторили, както Самъ божественитъ Учителъ и Спасителъ казва (Мат. 25 : 42 — 45). А по-особено въ столицата тѣ ще трѣбва да дадатъ примѣръ на братослужение, като се поставятъ въ дейна услуга на столичното общинско управление — службата за обществени грижи — презъ предстоящата „седмичка на беднитъ“. Щѣлата тази седмица, както това става вече две години подредъ, специални комисии ще обхождатъ домоветъ да събиратъ помощи въ дрехи и пари. Братственитъ членове трѣбва да застанатъ на чело на тѣзи комисии, като дадатъ примѣръ на драговолненъ даръ за беднитъ и като принесатъ за беднитъ брата и другъ даръ — време, сили и грижи, за да бжде помощното дѣло успѣшно. Тѣ ще намѣрятъ отплата за себе си, въ радостята на самото дѣло и въ Божието благословение, защото Богъ такива Свои деца любии (2 Кор. 9 : 7).

Да бждемъ милостиви, за да бждемъ помилвани.

Едно погрѣшно сравнение.

Напоследъкъ отговорни лица въ Просвѣтния Сюзъз на нѣколко пѣти заявиха предъ столичнитъ вестници, че управителното тѣло на сщия сюзъз е настоялъ предъ Министерството на Народното Просвѣщение да се приравни основната заплата на първоначалния учителъ съ тая на енорийския свещеникъ.

Въ тоя духъ бѣха помѣстени и редъ статии въ вестникъ „Просвѣтло единство“. А предъ нѣколко дни Председателъ на Сюзъзъ господинъ Проф. Консуловъ бѣ далъ на а. „Зора“ едно интервю, споредъ което свещеническата заплата се поставяше на трето мѣсто по голѣмина, а тая на първоначалния учителъ — на последно, при следното заключение:

„Нае искаме само всички да разбератъ, че учителитъ, отъ първоначалния учителъ до професора у насъ, сж поставени много по-низко по заплатата отъ съответникитъ на тѣхъ служители по другитъ ведомства“.

Така поставенъ и тѣя разглежданъ тоя важенъ въпросъ, срѣлъ обществото се създава погрѣшното убеждение, че народниятъ учителъ е най-неоправданитъ отъ къмъ материална издрѣжка държавенъ служителъ и че дори енорийскитъ свещеникъ, най-слабо платенитъ, е по-добре отъ него. И отъ тукъ, като че ли, искатъ да кажатъ:

„Напраздни сж вашитъ апели къмъ отговорнитъ правителствени фактори за подобрене материалната издрѣжка на енорийския свещеникъ, щомъ той, при еднакъвъ образователенъ цензъ, е по-добре отъ първоначалниятъ учителъ“.

Така ли е, обаче, въ действителността?

Безъ да влагаме каквото и да било тенденция или пѣкъ да отричаме, че народниятъ учителъ е зле, налага ни се да корегиреме това погрѣшно сравнение между издрѣжката на свещеника и учителя, което, увѣрени сме, се прави не отъ зла воля, а отъ неосведоменостъ на ржководнитъ лица при Просвѣтния Сюзъз.

Енорийскитъ свещеникъ у насъ, съ завършено срѣдно образование, каквото има и първоначалниятъ учителъ, получава 2,200 лева месечно, като единственъ отъ всички други обществени и държавни служители е лишентъ по недоразумение, отъ каквото и да било повишение за прозлужени години върѣрки постѣпникитъ на Св. Синодъ и сега предъ правителството да се корегира това недоразумение, Остава г. мръ К. Гуневъ, който е съ правно чувство, да стори потребното. Свещеникътъ и следъ 30 г. служба ще получи пакъ 2,200 лв. месечно, както и въ самото начало на своето служение.

Основната заплата на учителя е 2,000 лева месечно. Следъ пърнитъ 6 години, свещеникътъ ще има пакъ 2,200 лв., а учителътъ — 2,140 лв.

Следъ вторитъ 6 г. (или 12 прослужени), свещеникътъ ще има 2,200 лв., а учителътъ 2,280 лв. месечно.

Следъ третитъ 6 г. (или 18 прослужени), свещеникътъ ще има 2,200 лв., а учителътъ — 2420 лв. месечно.

Следъ четвъртитъ 6 г. (или 24 прослужени), свещеникътъ ще има 2,200 лв., а учителътъ — 2,560 лв. месечно.

Следъ петитъ 6 години (или 30 прослужени), свещеникътъ ще има пакъ 2,200 лв., а учителътъ — 2,700 лв. месечно.

Или сѣ други думи, срѣдната месечна заплата на свещеника е 2,200 лева, а за учителя — 2420 лева.

Независимо отъ това, така установената основна месечна заплата не се запазва до край въ сщия раз-

мъръ. Докато за енорийския свещеникъ чувствително се намаля за разни вноски и съюзни задължения, за учители тя се запазва и увеличава дори съ разни облиги и привилегии дадени от държавата, като пътуване съ 50%, намаление по Б. Д. Ж. и др. Като така, напр., държавата подпомага Просвѣтния Съюзъ съ *крупни субсидии* за обзавеждане на пансиони за учителски деца, където тѣ, срещу нищожна такса отъ 400 лева месечно, ще иматъ удобна и приятна квартира, здрава и изобилна храна, отопление и осветление, независимо отъ ефикасния контролъ, който ще ги предава отъ влианието на училищата.

Свещеникътъ пъкъ ще бъде принуденъ да живее отъ скромната си заплата, за да си създаде таква мансиона.

При Министерството на Народното Просвѣщение е създаденъ за учителитѣ посмъртенъ фондъ, богато субсидиранъ отъ държавата, отъ който учителтъ получава по 50,000 лв. и то срещу *най-минимални вноски*.

За свещеника не е така. Той е длъженъ да поддържа самъ и съ личнитъ си оскъдни сръства своята посмъртна каса, *отъ която получава само 20,000 лв., срещу годишна вноска отъ 1,200 лева.*

Държавата ежегодно подпомага Просвѣтния Съюзъ съ чувствителни помощи, редовно вписвани въ бюджета на сщия. А свещеникиятъ съюзъ отъ никого не получава таква подкрепа. *Той самъ гради своето бждее.*

Учителскиятъ деца плащатъ половинъ училищна такса, когато *свещеникиятъ не се ползуватъ отъ тая облага*. Голяма частъ отъ учителитѣ, предимно тия въ по-големитѣ градове, получаватъ и добавъчно общинско възнаграждение. *Отъ такова свещеницитѣ сж лишени.*

Можемъ да продължимъ съ още примѣри. Но, мислимъ, че и посоченитѣ по-горе сж достатъчни.

Следователно, докато основната заплата на свещеника е обременена съ разни удържки и фактически слеза на 1,800 лева месечно, учителската заплата се запазва до край и се увеличава отъ изброенитѣ по-горе облиги и привилегии. При все това, ние признаваме, че учителтъ не е поставенъ добре въ материално отношение. И ако сме заставени, по необходимостъ да изтъкнемъ нѣкои предимства въ неговата издръжка, правимъ го отъ желание да корегираме едно *погрѣшно сравнение*, което се прави *въ полза на учителя, а въ вреда на свещеника*.

Нѣщо повече. Ние имаме основание да мислимъ, че тия двама народни служители — свещеникътъ и учителтъ, сж най-много пренебрегнати въ своята издръжка и то въ единъ моментъ, когато на тѣхъ е възложена тежката и отговорна задача да поддигнатъ нравственото самочувствие и народностенъ духъ у българския гражданинъ. Въ това отношение, респективнитѣ отговорни фактори още не сж изтъкнати своя дългъ къмъ първитѣ и най-важни дейци въ строителството на нова и обновена България.

Отъ Свещеническия съюзъ.

Евангелски истини.

Иван. 1:35—51.

Литургийното свето евангелие е пѣстро по съдържание и богато по идеи—то ни предлага много истини, които привличатъ разума; разкрива ни много добродетели, които трогатъ сърцедто; и ни сочатъ подвизи, които идватъ волята къмъ спасение. Кое по-рано да разкривемъ, и кое да предпочетемъ за поука: дѣлото на

Иованна, или радостта на ученицитѣ му; зовѣтъ на Христа, или надеждата на свѣта, повикването на Андрея, или вѣрбата на Петра; придобивката на Филипа, или девството на Наталия; обещанието на Исуса, или нелостойството на човѣцитѣ? Нека отъ всичко одаримъ духа си—и украсени съ такива добродетели и знания, осветимъ днитѣ си.

Дѣлото на Иованна бѣше подготовка на Израила и предупреждение за свѣта, за приближаването на благо-приятното лѣто Господне, за раждането на очаквания отъ човѣчеството Спасителъ—дунитѣ на Господина Претеча не останаха само гласъ пустиненъ; тѣ откѣнаха въ сърцата на много праведни души и родиха спасителенъ духовенъ плодъ — при Кръстителъ на Йорданъ се стѣкоха много хора, и правознрни езичници, отгратени отъ порочнитѣ на живота и суетата на земята, за да чуватъ възроditелно слово и поематъ пъкъ къмъ спасение. Първо мѣсто между тѣхъ заемаха добродушния Андрей и мистичния Иованъ—беденъ галилеецъ и аристократиченъ юдеинъ: тѣ повече отъ другитѣ следяха Иованна; повече отъ другитѣ въздушевляваха отъ дѣлото му—не за това ли първи се удостоиха отъ учителя си да имъ посочи Месия; и не за това ли Исусъ ги намѣри за най-достойни отъ всички, и ги призова първи къмъ просвѣтено апостолство за свѣта и жертвено мъченичество за Азая? И тѣ съ радостъ последваха Христа — по стъпкитѣ имъ трѣгнаха и други чисти души: образува се апостолска дружина, която стана съплънина за свѣта и солъ за земята—дружинка, която просвѣти човѣцитѣ съ истина и правда, и освети живота съ подвигъ и жертва; дружинка, която кръстоса земята, взароди народи и племена, завладеа вселената, придоби небето!

Достатъчно било свети Иованъ Кръстителъ да произнесе предъ слушателитѣ си дунитѣ: „Ето Агнецътъ Божий“—отнасящи се до минаващия край тѣхъ тогава Месия, за да трѣгнатъ следъ Него веднага двама отъ ученицитѣ му: това били Андрей и Иованъ. Този готовъ да последваъ Христа е безъсмыслно дѣло: на покаяната катихизация отъ Иованна; на народната надежда за Месия; и на личната нужда за спасение. При Христа се отива чрезъ дълбока вътрешна провѣрка и чрезъ трудни външни изпитания; Исусъ видка, че двама човѣка Го следватъ и Той ги пита: „Какво търсите?“ — его външната изпития. Тѣ отговарятъ: „Учителю, къде живишъ?“—казва имъ: „Дойдете и вижте“ — ето вътрешната провѣрка! Къде ги и завелъ Исусъ, не е известно — но тѣ престояли при Него близо день: какво е приказано между тѣхъ, не е записано—отъ резултата обаче на тази срѣца трѣбва категорично да заключимъ, че наистина този день за двамата по-късни апостоли е билъ първия истински день на тѣхното духовно сщеществане. По пѣтя духовно примрениитѣ имъ очи се отворили, и тѣ видѣли въ народния равнинъ дѣйствиителния Месия—а въ жилището сръцата имъ горѣли отъ слозата Му; и въ резултатъ на всичко това, и тѣ като емаскитѣ пѣтници се убедили, че предъ тѣхъ стои вожда по-великъ отъ Моисее, първосвещеникъ по-голямъ отъ Аарона, царъ по-славенъ отъ Давида, пророкъ по-силентъ отъ Илия—видѣли и се увѣрили въ истинската звезда на Якова и въ блѣстящия скиптъръ на Израила!

Само така може да се обясни сръдечната радост и религиозния ваторгъ на Андрей, изразенъ отъ него предъ братъ му Симона чрезъ възторжено и знаменито евангелско еврика: „Намѣрихъ Месия, което значи Христосъ.“—и завѣлъ брата си при Исуса. Не знаемъ какво е отговорилъ Симонъ—въротно е мѣчалъ, мислил, недоумявалъ: отъ тукъ може би е почнало неговото колебание и съмнение—sigурно за това, когато се

представил на Спасителя, последният като Сърдцеведецъ, Който знае явнитъ и тайни помисли на всички човѣци, му казалъ: „Ти си Симонъ, синъ на Иона — ти ще се наречешъ Кифа, което значи Петъръ т. е. камъкъ* — съ други думи: твоето съзнание ще се превърне въ жива свѣтлина въра, и твоето колебание ще се оформи въ нерушимую гранитна скала — на тѣхъ се построя Моста Църква, на тѣхъ ще почива Мостъ царство! На другия день Исусъ отива въ Галилея, намира Филипа и му казва: върви следъ Мене — и той радостно и безпрекословно последва Богочовѣка. И Филипъ, като Андрея и Симона, е отъ Витсаида, бедна рибарска паланка на западна брѣгъ на Генисаретското езеро, благословена първа апостолска школа на Христовитѣ ученици — името Филипъ е чисто гръцко; нѣкои мислятъ, че и Андрей е сѣщо такъвъ — то обаче се срѣщало и въ еврейтѣ; склонни сме да мислимъ, че четвъртия ученикъ на Господа е: или силно елинизираниъ галилеецъ, или пъкъ свѣтлоносецъ юдеизираниъ езициникъ — въ такъвъ случай призоваването не е безъ промисълъ къмъ езициничитѣ; предположение, което не е лишено и отъ факти: езициничитѣ се позоваватъ съ И. Христа чрезъ Филипа — Иоан. 12:20 — 22.

И Филипъ повтаря евангелското еврика предъ Натанаила: „Намѣрихме Исуса, сына Иосифовъ отъ Назаретъ, за Когото писа Мойсей въ закона и говориха пророцитѣ!“ Натанаилъ веднага възряза: „Отъ Назаретъ може ли да излезе нѣщо добро?“ „Доидя и вижъ!“ — отговора Филипъ. Натанаилъ отива при Христа — Христосъ го посрѣща съ думитѣ: „Его истински израилтянинъ у когото нѣма лукавство!“ Новиятъ ученикъ Господенъ е смутенъ; той за първи пѣтъ чува и вижда Месия; отъ гдѣ знае Той тайнитъ на душата му и добротелитѣ на живота му? Нищо не е скрито отъ Божиео всезещее и всевидее — видѣхъ те подъ смоковницата*: по старо култово правило набожничитѣ еврейци си цель молитвитѣ подъ смоковницата — но най-вече биятъ поласкани отъ отличия отивае за душата му. И наистина съвременничитѣ на Натанаила само по национално наследство и традициона привычка, етикетно носели името израилтянинъ — мистичниятъ пѣкъ смисълъ на това понятие биятъ съдържание въ живота на петия Христовъ апостолъ. Христосъ се роди чрезъ Давидовия родъ отъ Юдиного коленно въ градъ Витлемъ — възрастна обаче духомъ и тѣломъ по човѣчество при дърводѣлца Иосифъ въ Назаретъ; грядатъ на духовното убожество и материална нищета; мѣстото, което не раждало нищо свястно и не произвеждало нищо ценно: предѣлничитѣ съветъ промислително не е свързалъ изпълнението и раждането на Спасителя съ Атина или Римъ, Александрия или Вавилонъ — та и отъ контраста на мѣстото и хората да изпъкне още по-силно свѣрхестествеността на събитие и божествеността на предназначението.

Доидя и вижъ: чуденъ призивъ, историческа истина, велико съдържание! Натанаилъ доиде и видѣ Христа; надеждата го доведе при Месия; добротелта го направи ученикъ; подвигатъ — апостолъ; жертвата — безсмъртенъ! Християнството и Църквата иматъ всички основания да поканятъ свѣта и кажатъ на всички врагове, вчераша, днесъ и утре: елате и вижте — размислете и отждете! Буда презира земата и търси небитието — Христосъ благославя природата и предлага раа; Зороастръ гори жената като робиня и вещь — Христосъ цени жената като сестра и майка; Молохъ ядеше жертви отъ деца — Христосъ ги счита надеждата на свѣта; мждриятъ Сократъ дѣлеше хората на елини и варвари — Христосъ ги провъзгласи за брата и свободни; чудниятъ Платонъ считаше немощнитѣ старци за изливши въ общество — Христосъ имъ построя старопиталища и болници; Аристотелъ почти отричаше правото на съществуваня

безъ здрава физика — за отхвърленитѣ Христосъ организира ясли и санаториуми; кръвожадниятъ Ницше проповѣдаше походъ презъ труповетѣ на негодото и враждебното между човѣшитѣ — Христосъ освети живота на всички и заповѣда любовь къмъ враговетѣ; Марксъ презъ кръвъ и огънь се клана на златния телецъ — Христосъ чрезъ любовь и жертви обожества човѣка!

Елате, скептици, вижте невѣрници, поучете се безбожници — Христосъ е единъ вчераша и днесъ, и утре: и въ всѣки, на всѣко мждурто и предъ всички човѣци: Новаитѣ елини нека мждурватъ за земата; днешнитѣ салукеи нека се съзнаватъ въ Бога; съвременитѣ безбожници нека се кланятъ сами на себе си: ние да живѣемъ съ добродушието на Андрея, съ съзерцанието на Иоанна, съ вѣрата на Петра, съ ревността на Филипа, и съ благоумието на Натанаила!

Диаконъ Г. Ибришимовъ.

XII свѣтовенъ съборъ на недѣлнитѣ училища въ Осло.

II.

Самата работа на събора бѣ много разнообразна, широко замислена и, въпрѣки това, отлично организирана и точно изпълнена. Всѣки день въ 10 часа преди обѣдъ всички делегати и много гости се събираха въ сждата грамадна зала (Calmeyergaten Hall), кждето стана тържественото откриване на събора. Тукъ най-напредъ всички отправиха хвалебни молитви и пѣсни къмъ Бога и изслушаха кжса проповѣдь (все около главната тема — мото на събора). Следъ това се държеше по една теоритична (но винаги жива) лекция въ връзка съ недѣлно-училищното дѣло и се прочиташа по нѣколко кжси доклады отъ всички страни за постиже нията въ тая област. На края, къмъ 12 ч., пакъ се изпѣваше съответенъ хвалебенъ химнъ къмъ Бога, и заседанието се вдигаеше.

Подиръ обѣдъ, точно въ 2:30 ч., делегатитѣ — пакъ следъ обща молитва, кжса проповѣдь и лекция въ празничната зала на университетта — отиваха въ различни аудитории и вземаха участие въ конференцитѣ на отгдѣлнитѣ групи. Таква групи имаше повече отъ дванадесетъ, а именно — за работа въ недѣлнитѣ училища: съ деца подъ 6 години (beginners), съ деца отъ 6 до 8 години (primary), съ деца отъ 9 до 11 години (junior), съ юношитѣ (adolescent work), съ младежта изобщо, съ възрастнитѣ, чрезъ дневнитѣ ваканционни библейски училища, за рждоводителитѣ и учителитѣ, за религиозното образование въ дневнитѣ училища, за мисонерското обучение, за урошитѣ и курсоветѣ и др. И въ всички тия групи, както въпроситѣ, по които се разискваше, така и главнитѣ говорители и тѣхнитѣ помощници, бѣха предварително точно поставени и определени.

А въ 8 ч. вечеръ — презъ всички дни, докато продължаваше съборътъ — всички делегати се събираха пакъ заедно въ Calmeyergaten Hall, за да отправятъ нови хвалебни молитви и пѣсни, да изслушатъ друга лекция и доклады отъ разни страни на свѣта и — съ възторжена благодарностъ и пѣсенъ къмъ Бога — да завършатъ дневната си работа. Така, съ завършка на всѣки день, видимо се чувствуваше, че рѣстите и се засилваше въздушендуването у всички отъ голѣмия и сигуренъ ръстъ на недѣлно-училищното дѣло въ свѣта.

Между тия три главни (общи и групови) работи на събора всѣки день се уреждаха заседания на различнитѣ свѣти, срещи на национални и близки (по съждения въ движението) групи, приеми, обѣди и пр. По

тоя начин твърде усилената работа на събора се разнобразява, облекчаваше и дори ставаше още по-приятна.

Така, още на втория ден от откриването на събора Н. В. норвежкият крал Хакон VII и кралицата, за да засвидетелствуват навърно още веднъж високото си внимание и симпатии към съботното движение на недeljнiт училища, поканиха в лjtния си дворец край Осло една група от представители и ръководители на това движение. Съ една непринудена любезност и истинска демократичност тi сами посрещаха и разговаряха съ всички покани на то тi забележителен прием. Съ видима скромност, под която се криеше вътрешно, духовно величие, и двамата намраха леко, както да запитатъ всiкво за неговата страна, за работата въ нея съ младежта или, най-после, съ блага снисходителна усмивка посочваха на тiхния скромен и леко построенъ (затова винаги запаливанъ отъ пожаръ) лjtенъ дворецъ. Тi не пропуснаха да ни представятъ и своитъ две малки и мили влyчки — принцеситъ Ратгилда (6-годишна) и Астридъ (на 4 години), които тихо си играеха наблизу въ стария и великолjпнен паркъ. Обаче това, което направи незабравимо впечатление на мнозина и което ги увлечи, че въ Норвегия наистина има (безъ законъ вече) истинско въздържане отъ колитата на селъния (въ гората или край фьорда) та до краския дворецъ, бiше *отсъствието на вськакви спитни напитки* на иначе по краския сложената трапеза съ закуски, сладки и най-разнообразни лимонади на всички гости. Тукъ между поканинитъ имахъ случая да вида и единъ познатъ още отъ последната всеороейска конференция на недeljнiт училища въ Буда-пешта презъ 1931 г.—стария децъ въ движението г-нъ Джонъ Викторъ отъ Унгария. Още деветнадесетгодишенъ младежъ — той е билъ учителъ въ едно недlно училище презъ 1879 год. и досега е виденъ и бодър ръководителъ на унгарския съюзъ на недeljнiт училища. Той е вземалъ участие въ най-много такива (свiтовни) събори на последнитъ: въ Лондонъ—презъ 1898 г., въ Цюрихъ — презъ 1913 г., въ Глазговъ — презъ 1924 г., въ Лосъ Анджелисъ — презъ 1928 г. и сега въ Осло, въ 1936 г. Той смiта, че най-голямата нужда за недlно-училищното дlло въ неговата родина, Унгария, е — не само да се даватъ познания на децата, но и да се накаратъ да дадатъ цiля си животъ въ Христа. И той жадува за истинско единение на всички въ Христа. „Ние всички принадлежимъ къмъ различни раси. Обаче всички ние трiбва да се възлюбимъ отъ мисляте, че живиятъ Христосъ е нашъ Христосъ и че Той е нашата единичка надежда и единичката надежда на свiта“.

Отъ джрванитъ лекции и доклади презъ тоя (втори) денъ на събора — всички доста интересни и за външния наблюдателъ—трiбва да се отбележи лекцията на секретаря на шотландския съюзъ на недeljнiт училища, пастора Джонъ Милсъ, за *недlното училище во живота на Църквата**. И той, както Съръ Макинтошъ въ приветсваената си речъ, подчерта, че недlното училище обогатява живота на църквата съ евангелска сила, съ принадлежето на децата къмъ църковното богослужение и като учи младежта, какъ да служи на църквата. Затова пъкъ последната има дlгата да създава и ръководи недlния училища, да си подготвя духовенство, ориентирано въ сщцината и методитъ на християнското образование, както и да привежда душеспасирски всички деца на енорията въ недeljнiт училища и да осигурява на последнитъ всичко необходимо за развитието и преуспiването на тiхното дlло.

(Следа).

Прот. Хр. Димитровъ.

Комунизмътъ е една голjма опасностъ.

На епархийския конгресъ въ Лилъ (Франция), станалъ въ края на месецъ октомврий, кардиналъ Лиенаръ, епископъ на Лилъ, говорилъ речъ, въ която осмiдава комунизма. Комуниститъ въ гр. Лилъ протестирали и отправляли до кардинала отворено писмо, въ което се опитватъ да обогатъ неговитъ погрiшни, споредъ тiхъ, и несправедливи нападки. Кардиналъ Лиенаръ отъ своя страна сщщо така имъ отговорилъ съ отворено писмо, което парижкитъ в „La Troisic“ оонародва въ броя си отъ 10 ноемврий и което по съдържание е твърде интересно.

Въ своето писмо лилския епископъ най-напредъ отхвърля приписаното му отъ комуниститъ обвинение, какво той билъ казалъ, че комунизмътъ билъ отговоренъ за всички алини, отъ които страда човiчеството. „Комунизмътъ не е причината на всички наши алини — пише кардиналътъ: истински отговорни сж *безбожниятъ материализъмъ*, който е много по-старъ отъ комунизма, и *стопанскиятъ либерализъмъ*, който униожилъ капитализма и предизвикалъ бъркотии“.

Нататкъ кардиналъ Лиенаръ, следъ като пояснява какви пакости прави безбожниятъ материализъмъ и стопанскиятъ либерализъмъ, отговаря на зададената му отъ комуниститъ главенъ въпросъ: ако комунизмътъ не е причина на всички алини, защо той го отхвърля като една опасностъ?

„Отхвърлямъ го, — отговаря кардиналътъ, — като го вземамъ точно такъвъ, какъвто се представлява на гълпата: той претендира да биде едно лjкарство, и азъ имамъ право да го изпитамъ като такъва и да оценя — какво той струва. Длжненъ съмъ да направя това, понеже въ него поднасятъ на католическитъ работници, които сж чеда на Църквата, и на другитъ работници, на които азъ съмъ сщщо баща, какъвто и да мислятъ тi.“

Но какъ трiбва да се сжди за стойността на едно лjкарство? По обявлениата ли за него, или по онова, което е дало то на опитъ? Всiки знае, че е поумно да се прибегне до опита.

Когато чета въ края на писмото ни нашата програма: да обслужаваме интереситъ на французкия народъ; да искате, щото тоя, който се труди, да може да живiе безъ страхъ за утрешния денъ, като обезпечите на неговото семейство доволство и благоденствие; да избягвате въ нашата страна ужаситъ на гражданска война; надъ всичко туй да желаете миръ между всички добри хора; да чувствувате ужасъ изобщо отъ войната; да не искате да видате разрушени нашитъ градове — азъ безрезервно се поднасямъ подъ таа програма, която, щезе се съгласите, не е частна на комуниститъ.

Само че азъ си поставямъ този въпросъ: какъ действава комунизмътъ, за да постигне тия цели?

Вие отговаряте на тоя въпросъ въ началото на писмото си, като казвате: „Вие знаете, че комуниститъ искатъ да установятъ единъ режимъ икономически и социаленъ, такъвъ, при който, по думитъ на Евангелието, всiки да може да изкара хлiба си съ пъта на лицето*“ — тiзи думи не сж отъ Евангелието, а отъ книгата Битие, — „и при който всички, които не работятъ, споредъ св. Павла, не трiбва да иматъ мiсто въ обществото; искатъ комуниститъ единъ режимъ, отъ който ще биде изключена експлоатацията на човiка отъ другъ човiкъ*“. Остава, обаче, да се провъри отъ близо, какъ на практика вие осъществяватъ тiзи идеи.

Следъ прочитане на програмата, нека видимъ опита такъвъ, какъвто се развърта въ Русия. Азъ виждамъ

тамъ думитъ на св. Павла изтъкувани много просташки. Подъ формулата, „които се не трудятъ“, въ она страна подвеждатъ, безъ да се двоумятъ, свещеника, на когото отказватъ да признаятъ духовната мисия (при това, твърде тежка), стопанина и даже интелигентния човѣкъ, който не мисли като всемогущитъ господари на режима. И какъ ги изключватъ отъ обществото? Като ги турятъ въ затвора, като конфискуватъ имотитъ имъ, като разпръснватъ тѣхнитъ семейства, като имъ отказватъ всякаква свобода и даже правото да работятъ, като ги пращатъ да мратъ отъ мизерия и студъ въ сибирскитъ степи. Това било, казватъ, за да се премахне експлоатацията на единъ човѣкъ отъ другъ. Какво се печели тукъ, когато ти е замѣстена отъ една безчовѣчна и непоносима диктатура, която опълномоощава държавата да експлоатира човѣка?

Вие ме питате на какви документи се основавамъ, за да сяда тѣх? Азъ се основавамъ на директивитъ и вестникитъ на партията, на свидетелствата на ония, които сж могли да говорятъ, и даже на известни разкрития, които ми бѣха направени лично.

Мога ли да сѣмтамъ тия сведения като по-маловажни отъ ония, които бѣха могли да събератъ нашитъ работници-католици, ако приемѣха вашата покана да отидатъ да видятъ какво става въ Русия, ръководени отъ съветски агенти? Колкото до мене, азъ не мога да разбера, какъ работникитъ и селянитъ въ Русия, ако наистина сж тѣ щастливи, нѣматъ свободата като работникитъ и селянитъ въ Франция — да патуватъ вънъ отъ тѣхнитъ граници и да дойдатъ сами тѣ да ни разкажатъ за своето щастие! Не, съ изключение на нѣколко привилегировани, масата жители на Русия сж пленници въ своята територия: работникитъ и селяникитъ не може отъ тамъ да излѣзе, подъ страхъ на смъртъ и подъ страхъ да види заточени всички свои близки.

Предъ тази именно печална действителностъ азъ отхвърлямъ комунистическия миражъ, като едно лѣкарство по-лошо отъ злото. За да изцѣрпимъ туй зло, ние имаме едно друго лѣкарство, безкрайно по-човѣчно и по-ефективно: *християнското лѣкарство*. Никой не поставя по-високо отъ насъ достоинството на човѣка, въ което ние виждаме не само едно интелигентно животно, но и едно истинско чело Божие. Никой не простира по-широко отъ насъ братството, понеже ние далеч отъ ограничаването му въ известни родове или въ известни обществени класи, които вие насъсквате противъ другитъ съ най-силна омраза, обичаме всички раси и всички съсловия, безъ изключение. Никой не е по-миролюбивъ отъ насъ, понеже ние, вмѣсто да поощряваме борбата и насилието, които пораждаатъ обществени конфликти и убийствени воини, правимъ апелъ за изграждане на единъ новъ общественъ редъ, съ съдействието на всички, въ духа на правдата и любовта. Далеч отъ мисълта да раздѣлимъ Франция на два противоположни блока, ние подаваме ръка на всички — на комуниститъ, както на другитъ, безъ никаква задна мисль, а за да работимъ върху този планъ, но не върху нѣкакъвъ другъ, койго никого не би ощасливилъ“.

Туй съдържателно и въ коректна форма писмо на кардинала Лиеняръ, отъ което преладохме съществената му часть, било, както съобщава „La Croix“, препечатано въ „Osservatore Romano“, органъ на Ватикана, подъ надсловъ „Едно хубаво и красноречиво писмо“.

Хр. Поповъ.

Църковенъ вестникъ трѣбва да се чете и разпространява отъ всички християни.

ХУДОЖЕСТВЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Елате при Христа!...

(Къмъ младежта, по случай дена на християнизирването.)

Елате при Мене всички отрудени и обременени и азъ ще ви усложа. (Мат. 11:28).

Елате при Христа!
на правдата света
гласеть ѱ победеть да се призове;
на братство човѣшко
трайната подпора да се изкове!...

Елате при Христа!
чрезъ подига нравственъ
живота човѣшки да се възроди;
на вѣчната любовь
здравата основа да се изгради!...

Елате при Христа!
за радостъ, миръ, покой
сърдцето ви будно да се отзове
и Божиео царство
на земята грѣшна да се основе!

Свещ. Ят. Поповъ.

Утринна молитва.

Въ дена на скръбта си викамъ къмъ Тебе, защото Ти ще ме чуетъ. (Псал. 65-7).

И всѣкой път, когато се палнатъ свѣтитъ предъ образитъ свети на старъ иконостасъ, изпълва ми съ бѣсъкъ небесенъ чаръ очитъ, въ душата си усѣщамъ да шепне нѣкой гласъ!...

Молитва възнасямъ смирено къмъ небото и вкусихъ съ наслада отъ скѣпнитъ ѱ плодъ: — молитвенъ отзвукъ откликва въ сърдцето: „О, Боже! пази Царя и цѣлия народъ!“

Презъ черни неволи намѣрихъ отпочивна и отъ блестящъ си сѣнахъ сѣкъ тежкъ товаръ; сърдцето се изпълва съ радостна усмивка на утринна молитва предъ светия олтаръ.

И всѣкой път, когато се палнатъ свѣтитъ предъ образитъ свети на старъ иконостасъ, съ тайнственостъ чудна изпълва въ гърдитъ и шепне устата: „Господи, помилуй насъ!“

Свещ. Ят. Поповъ.

КУЛТУРНИ ПРОЯВИ.

Духовенъ спортъ.

Бѣхъ на кино. Свѣтовенъ прегледъ. Имаше много изгледи. Картини видове спортъ: срѣдъ морето гимнастика, надбѣгване съ неимовѣрна бързина на автомобилъ скачане отъ бързъ влакъ, слизание съ парашутъ отъ аероплени и др.

Не всѣкого, обаче, отъ тоя родъ спортове се свършваше безъ злополука. Имаше и удавени, имаше съ разбити черепи, имаше и катастрофи. Публиката възлицваше, криеще споредъ момента. А азъ дълбоко съмъ замислена и натъжена.

Гледамъ, че ние, човѣцитъ, не щадимъ живота си. Славятъ, която ще получимъ, за насъ е по-скѣпа — по-ценна. А отъ какво голѣмо значение е нашата тѣлесенъ

живот, който трябва да служи като основа за нашето спасение.

Спасение! Чужда дума, непонятна! Кой може днес при толкова разнообразия във удоволствията на плътта да помисли, че във него има душа?... Душа, която чака за спасение, чака да възкръсне и да отиде там, където е нейният Господар. Какво значат думите на Христа: „Където съм аз, там ще бъде и слугата Ми“? Да, всякакъв вид спорт може да се изучи, да се придобие слава, да се умъртави във много случаи тялото и душата. Но този спорт: да се научим да познаваме злото, да се борим със него и да видим дъсницата на Спасителя си във помощ намъ, него не знаем и не желаем да го знаем. А подъ това слънце и на тая земя има презъ всичките въкове духовен спорт, победа и възкресение. Предъ този вид спорт сж се прекланяли нозетъ на великани и сж въздишали и плакали както просител маси, така и ученици. Заблуденитъ сж се възмувявали, разкрийвали и спасявали.

Ето единъ такъвъ духовен спорт: Въ чудесата на св. Богородица се разправя, че въ едно село имало богаты човкъ съ много слуги. Ималъ и единъ черенъ арапинъ, който билъ много честенъ и благороденъ. Дълги години е слугувалъ на господаря си. Жената на богаташъ е била чиста и честна. Имала голъма любовъ къмъ Дева Мария и Исуса Христа. Следствие отъ любовта било Божията провадена милостъ. Родила жената едно черно дете. Всички назовали, че това дете е отъ слугата. Мажътъ не можалъ да търпи повече хулитъ, намислилъ да убие жена си, детето и черния слуга. Мислилъ, но не го свършилъ, защото св. Богородица не допуснала. За да се избави отъ присмѣхитъ, излязла отъ до-на си жената и детето. „Бъгай, жено, отъ тука, заедно съ детето си, да те не виджатъ очитъ ми и да не те убия“.

Жената отива у родинитъ си, като помислила, че тѣ ще я приютятъ. Обаче и родинитъ я изгонили, защото и тѣ въртели, че детето е отъ слугата. Тая сиротна жена твърде много огорчена, отчаяна, намислила да тури край на живота си. Преди, обаче, да изпълни плана си отишла на църква, спрѣла се предъ иконата на Дева Мария и жално заридала, горещо се замолила. Молила се дълго и сърдечно.

„Сладка моя Богородице, не оставяй душата ми да отиде на мчление, понеже сама турямъ край на живота си, поради голъмата ми мъжа и нищетата на живота ми и нѣма къде да се приюта, покажи ми, Майко, че азъ нѣмамъ вина“.

Следъ горещата и утешителна молитва, отишла къмъ голъмата рѣка и съ кръстно знамение си хвърлила съ детето въ буйнитъ води. Мажътъ ѝ и нѣкои отъ родинитъ, като чули, се затекли къмъ рѣката, но тѣ била отдавна изчезнала. Разказани за стореното, тѣ отишли въ църква да се помолятъ Богу, да не ги сполети зло. Въ време на молитвата чуватъ възъ отъ храма глъчка: „Слава Богу, жената се спаси отъ удавяне и детето не е черно и грозно, а било и прекрасно“.

Мажътъ, като видялъ всичко това, разказалъ се, опомнилъ се, цѣлувалъ детето и прегръщалъ жената си и славилъ Бога. Питали жената какъ се спасила? „Когато плачехъ и се кръстехъ, веднага се видѣхъ паднала въ водата. Св. Богородица се яви ми каже: „Не бой се, нѣма да те оставя да се удавишъ“. Водата се раздѣли на две и азъ рекохъ: „Защо ми е живота, Майко, когато имамъ толкова голъми мъжъ“ А тѣ ми рече: „Нѣма да има друга по-честна и славна отъ тебе и друго дете по-прекрасно“. Това като рече, заведе ме на моста и се скри отъ очитъ ми. Детето ми, наистина, стана прекрасно и азъ радостна.

Ето спортъ съ благополучни последиства, ето работъ

за спасение, която трае във вѣченъ животъ. Този спортъ за жалостъ, малцина искатъ да изучатъ. А и нашето кино не възпитава, а развращава.

Р. Петкова.

БЕЛЕЖКИ И ОТЗИВИ

Интелигенция и народъ.

Въ началото на този вѣкъ, българската интелигенция съ голѣмъ идеализъмъ напушаше училищата сивейка, за да се предаде на служба на своя народъ. И учили, и агрономи, мнозина интелигентни станаха апостоли на нашия народъ. Подготовката на българския интелигентъ не беше по-добра отъ подготовката която ни днесъ сегашното училище. Интелигенцията беше безъ практическа подготовка, тѣ бѣ книжника, но тѣ имаше силентъ духъ. Миряше се подъ влиянието на руската литература и модната социализъмъ.

И просвѣтаваше българския народъ въ една насока — политическата. Тая българския народъ за онова време простовитчкъ: но добродушенъ, съ здравъ моралъ, се хвърли острѣно въ политическитъ борби. Опартизаняването по широчина и дълбочина стигна до тамъ, че политическитъ страсти бѣха станали тѣй пламенни и раздробленето въ народа се почна.

Отъ избаната тѣй напразно енергия на българския интелигентъ се яви въ селото отрицанието на всичко, отрицание което ни дава картината на днешния моралентъ и духовентъ обликъ на селото. Селото е разбрало много и днесъ въ отрицанието си не пощади и своя нѣкогашенъ учителъ — интелигента. То го отрича, не го признава.

Това е крестопажъ на нашия обществентъ животъ. Влиянието на интелигента въ село е останало подъ нулата. Селанитъ разбира, че книжнитъ мъдрости трябва да се обляватъ въ кръвъ и плътъ, за да ги види до колко сж потребни въ живота. Той по-бърже изживя наняността. Училището — живота го накарва да бже внимателентъ и недовѣрчивъ. Той бже дълги години предметъ на опити и това го накарва да бже подозрителентъ къмъ всѣка книжна мъдростъ.

Но има нѣщо друго — печално въ историята на новото ни време, а то е, че нашата интелигенция бже и дори до сега голъмата ѝ частъ си остава атеистична. Нейнитъ мирогледъ продължава да се образува подъ влиянието на най-евтината, най-простата, на пръвъ погледъ задоволяващата материалистична философия. Подъ влиянието на тая философия, господстваваща и до сега въ нашето училище, българскитъ младежъ излиза негодентъ, или почти негодентъ за творческа работа. Неговата подготовка е такава, че го прави негодентъ за живота, не-полезентъ за своя народъ. Лишеетъ отъ онова дълбоко чувство, което дава религиозната неговата работа въ селото остана напълно безплодна, а полученитъ резултати нѣма да се чувствуватъ дълго време.

Българската интелигенция не е религиозна, а това влияе и влияе върху душата на цѣлия народъ. Лишенитъ отъ религиозно чувство интелигентъ се извазъ и съ слабъ моралъ. И пречупиха се много интелигентни. Пречупиха се и потъгнаха въ морето на службогостовентъ. Религиозното чувство прави човкъ много по-моралентъ, съ много по-положителни идеи, по-правитични идеали за постижение. Религиозното чувство дава другъ образъ на живота и дей-

ността на личността. Тя води към човѣка и сочи човѣчността. Нѣма човѣчност безъ любовь, безъ нейнитѣ съставни правда и справедливост. Човѣчността и обгръщащата я любовь ни учи и показва не идеи и изини, не утопични идеали, не разрушение, а ни показва свемия животъ. Близки постижения и непрехжнато усърдиенствование.

Българската интелигенция лошо почна, лошо завърши единъ еталъ. Тя е отрезена отъ народа. Народъ иска да види въ лѣкаря, въ агронома, въ лесовѣда, въ инженеръ и въ всѣки другъ интелигентенъ първо човѣкътъ, моралниятъ човѣкъ, любящиятъ човѣкъ. Той иска да види живъ примѣръ, да почувствува благодатното влияние по-непосредствено на неговитѣ знания чрезъ живия примѣръ. Това иска народъ, но не го намира или само въ отдалѣни единици.

Народътъ е призованъ да създаде своя култура, да осъществи чрезъ образи своя духъ. Тази истина не може да се постигне по другъ пътъ освенъ на почвата на религиозното чувство. До като отсъствува онова религиозно отношение къмъ човѣка и дори къмъ природата, какво може да се изгради? Това се вече съзнава, че безъ религиозно чувство, безъ религиозно отношение ний ще бждемъ зле. Никакъвъ политически, духовенъ социаленъ и културенъ напредѣкъ нѣма да имаме. Че се съзнава показва фактътъ, не нашитѣ нови генерации сж по-религиозни. Трѣбва да пожелаемъ не само, но да работимъ да бждемъ по-дълбоко религиозни.

Религиозното чувство и убеждения нито демодиратъ човѣка, нито го правятъ ретроградъ, консерваторъ, отричащъ науката, напротивъ само религиозниятъ, но дълбоко религиозниятъ човѣкъ е прилател на прогреса и на истината, но той е и още нѣщо — той обича правдата и справедливостта. Неговата любовь му дава най-високия идеалъ — да работи за щастieto на своитѣ братя.

Пои душевно хаотично време, когато се рушатъ ценности, духовни ценности, когато материалистичниятъ мирогледъ е въ своя пълненъ възходъ и виждаме, че ни е направилъ по-нещастни, религиозното чувство трѣбва да пламе и освѣти и създаде новъ животъ. А христовото учение е единственото, върху което ще се изгради новъ животъ. То има въ основата си най-здравото нѣщо — любовьта.

Българската интелигенция, ако разбира историческата си мисия, трѣбва да се върне къмъ своя народъ религиозна съ готовностъ всеотдайно да работи за просвѣтата на своя народъ и за културното му преуспѣване съ живия примѣръ. Въ тази красива и изобилна земя има нужда отъ духъ на човѣчностъ, отъ любовь, за да се почне истински народенъ възходъ. Нека смѣтме, че всѣки народъ има своя мисанска задача, да осъществи духовна култура и нейния възвишенъ образъ материалнитѣ постижения. Нашитъ народъ исторически има тая задача. Дължностъ е на неговата интелигенция да стане водачъ на своя народъ къмъ тия свѣтли хоризонти.

Н. Ноневъ

ОФИЦИАЛЕНЪ ОТДѢЛЪ.

Окржжно № 8056.
отъ 25. XI. 1936 г.

До Негово Високопреосвещенство Св.

Ваше Високопреосвещенство,

Министерството на Войната — Штаба на Армията съ писмо № 1121 отъ 31. X. т. г. молв. Св. Синодъ да нареди до Св. Митрополини и Архиепископъ Намѣстничества въ Царството да представятъ направо въ Отдѣленieto за военнитѣ музеи, паметници и гробове списъци

на ония свещенослужители и църковно-служители, които желаятъ и иматъ право на награждаване съ възпоменателни медали, съгласно Правилника, обявенъ въ „Държавенъ вестникъ“, бр. 165, отъ 25. VII. т. год.

Горното като Ви съобщаваме, приканваме Ви, по решение на Св. Синодъ, да наредите списъцитѣ да се съставятъ точно по образцитѣ, приложени къмъ сѣция Правилникъ, а за съставянето имъ, както и за внясане стойността на маркитѣ, съ които ще се обявяватъ свидетелствата за медалитѣ, ще се ръководите отъ тукъ приложеното упутване.

Предоржчяваме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинскій (п.) Неофитъ

Окржжно № 8057.
отъ 25. XI. 1936 г.

До Негово Високопреосвещенство Св.

Ваше Високопреосвещенство,

Къмъ № 5715/1934 г.

Св. Синодъ има сведение, че нѣкои църковни настоятелства преднаждатъ въ бюджетитѣ си и искватъ отъ православнитѣ християни, които не живѣятъ въ енорията, такси въ полза на църката при изавање отъ енорийския свещеникъ свидетелства за свободно встъпване въ бракъ.

Въ заседанието си на 5 т. м. Св. Синодъ, като взе предъ видъ, че тая практика противоречи на Синодалното окржжно полъ насрещния номеръ, реши да Ви приканимъ да наредите до благоговѣитнитѣ енорийски свещеници — когато издаватъ свидетелства за свободно встъпване въ бракъ на лица, родени въ енорията, да не изискватъ отъ тѣхъ нѣкакви такси въ полза на църката, а само предвидената въ окржжно № 5715 такса въ полза на свещеника.

Предоржчяваме се и пр.

Намѣстникъ-Председателъ на Св. Синодъ:
† Видинскій (п.) Неофитъ

До Негово Преосвещенство св. Траинопольския Епископъ г. Антипъ, редакторъ на „Църковенъ вестникъ“ въ ст. София.

Ваше Преосвещенство,

Въ последния брой на редактирания отъ Васъ „Църковенъ вестникъ“, брой 43—44 отъ 28 ноемриятъ т. г. е препечатано отъ вестникъ „Православна дума“ едно мое писмо до Шуменския Архиепископъ Намѣстникъ, въ което пиша нѣщо за второбрачieto на свещеницитѣ.

Въ в. „Православна дума“ е печатано: „Второбрачieto на свещеницитѣ е поставено отъ вселенски съборъ“. Това е груба грѣшка. Въмѣсто „поставено“ трѣбва да се пише „запретено“. Че така трѣбва да е, се разбира отъ всичко, което следва следъ тази грѣшка. Ако второбрачieto на свещеницитѣ бѣ поставено отъ вселенски съборъ, вснчки вдовици свещеници свободно биха могли да се женятъ и не щѣше да има нужда да се повдига такъвъ въпросъ отъ никого. Шестото правило на шестия вселенски съборъ изрично запрещава бракъ на иподякони, дякони и презвитери следъ ракоположение. Писахъ съ време и на Шуменския намѣстникъ и на редактора на в. „Православна дума“ за тази грѣшка съ молба да я поправятъ. Това моля и Васъ да направите въ „Църковенъ вестникъ“.

Предоржчяваме се и пр.

† Варненскій и Преславскій (п.) Симеонъ

СВЕТИЯ СИНОДЪ НА БЪЛГАРСКИЯ ЦЪРКВА Съдебно отделение.

Съобщава се на заинтересованитѣ страни и лица, че на *четиринадесетото и петнадесетото* съдебни заседания на Св. Синодъ презъ зимната му сесия на 1936 година ще бъдатъ сложени на разглеждане следнитѣ бракоразводни дѣла:

XIV създ. заседание — 9 декемврий 1936 г.

1) в. бр. д. № 228-35 на Стефана и Любень Лангелови, отъ София. 2) в. бр. д. № 103-36 на Йовко Ц. Колевъ и Донка И. Рамкова, отъ с. Българане, Ловчанско. 3) в. бр. д. № 173-36 на Катя Г. Тановска и Карлъ Едуардъ Шаулахеръ, отъ София. 4) в. бр. д. № 174-36 на Цвѣткъ М. Бадиковъ и Елена Ст. Паграшкова, отъ с. Софрониево, Орховско. 5) в. бр. д. № 175-36 на Тодоръ Цвѣтковъ и Иванка Т. Чехларова, отъ Варна. 6) в. бр. д. № 176-36 на Кули Косталиновъ и Юрданка Ст. Вълчанова, отъ с. Кирилово, Преславско. 7) в. бр. д. № 177-36 на Василь Серафимовъ Фартуновъ, отъ с. Якоруда, Разложко, и Невъна Н. Дѣлчева, отъ с. Ляджене, с. о. 8) в. бр. д. № 178-36 на Иванъ Атанасовъ Мишовъ (Димитровъ) и Вангелия Антонова, отъ с. Склаве, Св. Врачко. 9) в. бр. д. № 179-36 на Димитъръ Ст. Стойчевъ, отъ София, и Екатерина Д. Стойчева, отъ Русе. 10) в. бр. д. № 180-36 на Стефанъ Г. Байлановъ, отъ София, и Люба К. Апостолюва, отъ Ст. Загора. 11) в. бр. д. № 181-36 на Божия Б. Георгиевъ, отъ София, и Спасия Б. Георгиева, отъ Кюстендаль.

XV създ. заседание — 12 декемврий 1936 г.

1) в. бр. д. № 108-36 на Петъръ К. Байкушевъ, отъ с. Хаджи-Цоневъ мостъ, Габровско, и Донка Цвѣткова, отъ с. Етъра, с. о. 2) в. бр. д. № 110-36 на Петъръ Ив. Кумпеловъ, отъ с. Драгичево, В.Търновско, и Параскева К. Дачева, отъ гр. Лхковецъ. 3) в. бр. д. № 182-36 на Петъръ В. Николовъ, отъ гр. Перникъ, и Цвѣтанка П. Николова, отъ с. Горни Пасарелъ, Самоковско. 4) в. бр. д. № 183-36 на Стефанъ Стойковъ и Веселина (Веся) Димитрова, отъ Варна. 5) в. бр. д. № 184-36 на Никола Харалампиевъ и Мария М. Коцева, отъ Враца. 6) в. бр. д. № 185-36 на Йонка и Георги Чирпанлиеви, отъ София. 7) в. бр. д. № 186-36 на Мария Д. Лукова, отъ София, и Динко Ив. Луковъ, отъ с. Петричъ, Пирдопско. 8) в. бр. д. № 187-36 на Георги Д. Маноловъ, отъ София, и Гюргена Г. Димитрова, отъ с. Дръново, Софийско. 9) в. бр. д. № 188-36 на Сава Златановъ и Елена Иванова, отъ с. Труденъ, Царьбродско. 10) в. бр. д. № 189-36 на Илия В. Великовъ, отъ с. Юлеръ, Кубратско, и Иванка Ив. Върбанова, отъ с. Царь-Самуилово, Русенско. 11) в. бр. д. № 190-36 на Христо и Ана Андрееви, отъ София.

Забележка: Въ случай, че казанитѣ заседания не се състоятъ на опредѣленитѣ дати, или не бъдатъ разглеждани всички насрочени дѣла последнитѣ се отлагатъ за следващитѣ по редъ заседания.

Отци,

Погрижете се, щото църковната литература да бъде разпространена и достъпна въ всѣки домъ.

I. У насъ.

Царьтъ и архиерейскитѣ съборъ. Н. В. Царьтъ е отговорилъ съ следната телеграма до Н. Високопреосвещеното св. Видинскитѣ Митрополитъ г. г. Неофитъ, Намѣстникъ-Председателя на Св. Синодъ на отпратенитѣ му пригветствия отъ архиерейския съборъ:

Съ задоволство приехъ съобщението на Ваше Високопреосвещенство за откриването на архиерейскитѣ ви заседания и благодаря сърдечно вамъ и на Високопреосвещенитѣ Епархийски Архиереи за изказанитѣ ми по тоу случай топли отечески пригветствия и благопожелания.

Приемете и предайте на светитѣ Архиереи израза на моята дълбока почитъ. Нека съ Божията помощъ и благославията обединенитѣ усилия и грижи на всички ви, целция само благого на сжкпата ни родна Църква, да даде най-благоприятни резултати.

Цѣлуйския Архипастирскитѣ ви дѣйствици, оставямъ предъзний на светата ни Църква синъ.

Царьтъ

София — Дворца
Негово Величество Борисъ III,
Царь на българитѣ.

Събранито на Високопреосвещенитѣ епархийски Архиереи, което днесъ откри заседанията си, поднася на Ваше Величество топли отечески пригветствия и усърдно молитвената Всеблагия Богъ да осениа съ обилни дарове царствената Ви особа, та поаъ сжкптъра на българскитѣ царе сжкпата Родина да напредва въ духовна сила въ миръ и въ благополучие.

Наместникъ-Председатель на Св. Синодъ
+ Видинскитѣ (п.) Неофитъ

На 26. XI. т. г. се освети едно епохално дѣло на св. Софийския Митрополия — освети се съ голъма тържественостъ църковния салонъ, същюоливинната, митрополитския домъ и новото здание, въ което се помѣщава Върховната смѣтна палата.

Точно въ 11 ч. Негово Високопреосвещенство св. Соф. Митрополитъ г. г. Стефанъ, въ съслужение съ протосингела си Н. В. П. архим. Филаретъ, трима свещеници и единъ диконъ, отслужи въ салона водосветъ. Пѣше катедралния мелодиченъ хоръ отъ студенти.

На тържеството присъстваха почти всички Митрополити на българската Църква: Т. В. Пр. св. св. пловдивскитѣ Максимъ, видинскитѣ Неофитъ, скопскитѣ Неофитъ, славенскитѣ Иларионъ, старо-загорскитѣ Павелъ, русенскитѣ Михаилъ, врачанскитѣ Паисий, неврокопскитѣ Борисъ и търновскитѣ Софроний. Присъстваваха м-ръ председателъ г. Г. Кюсеяновъ, заедно съ министритѣ г. г. Р. Василевъ, Ив. Красновски и инж. Г. Ганевъ; представителитѣ на Н. В. Царя: г. Груевъ и г. Пановъ; бившитѣ министри: П. Златевъ, Ив. Русевъ, Д. Гичевъ, Хр. Калфовъ, Б. Симеоновъ, Костурковъ, П. Тодоровъ, Д. Кавзовъ, Л. Диковъ; Н. В. Пр. Архиепископъ

Серафимъ, Епископътъ: драговитийски Харитонъ, бръгалнички Панаретъ, траянополюски Антимъ, стобийски Кирилъ, и смоленски Евлогий; кмета имъ Иванъ, много намѣстници, всички софийски свещеници, професоритѣ отъ богословския ф-тъ и учителитѣ отъ дух. семинария, както и много поканиени избрани граждани.

Следъ водосвета и освещаването хорътъ много мелодично и въодушевно изпълня „Шуми Марца“ и „Химнътъ на Царя“.

Негово Високопросвещенство произнесе речъ за необходимостта отъ християнска просвета, култура и благотворителност.

Следъ това гоститѣ, като разгледаха заданието и събранициата, въ които по най-модеренъ начинъ се добиватъ сѣнци, бидоха поканиени въ салонитѣ на митрополита и въ канцеларията, дето имаше приемъ и имъ се предлага и малка закуска.

Въ недѣля, на 29 м. м., Негово Високопросвещенство св. Софийскиятъ Митрополитъ г. г. Стефанъ извърши на пл. св. Ал. Невски водосветъ и освети знамето на бойцитѣ отъ фронта. Отъ името на Н. В. Царя, кръстникъ на знамето бѣ м-рътъ на войната г. генералъ Хр. Луковъ. Прижествуваха хиляди действащи и запасни офицери и подофицери.

Негово Високопросвещенство св. Пловдивскиятъ Митрополитъ г. г. Максимъ, който участвуваше въ заседанията на архиерейското събрание, по здравословни причини, на 29 т. м., въ недѣля съ обѣдния влакъ замина за престолния си градъ.

Епархийско сиропиталище въ В. Търново. Пишатъ ни, че по високоблагородната инициатива на Негово Високопросвещенство св. Търновския Митрополитъ г. г. Софроний на 13. IX. т. г. се е открило, въ гр. В. Търново Епархийско сиропиталище „Пеню и Мария Велкови“. Това сиропиталище се открива съ срѣдствата отъ завещаниата на покойнитѣ благодетели Велкови, отъ фонда „Епархийски нужди“ при св. Търновския Митрополитъ и помощи отъ Обществено подпомагане. Освещаването и откриването се извършило лично отъ Епархийския Архиерей, при участнето на официални лица отъ града, близкитѣ на покойнитѣ благодетели и множество граждани. Въ това сиропиталище сега се приютяватъ около 30 крайно бедни сираци отъ Търновска епархия.

Осветени църкви въ Севлиево. Въ края на месецъ октомврий т. г. Негово Високопросвещенство св. Търновския Митрополитъ г. г. Софроний е посетилъ гр. Севлиево и нѣкоя села въ околията. При това посещение Архиерейтъ е осветилъ новопостроенитѣ църкви „Св. Рояд. Пр. Богородица“ въ с. Еневъ-рътъ, „Св. В. М. Георги“ въ с. Селището, „Св. Петка“ въ с. Куленъ. При освещаването на тая храмъ Кириархътъ е осветилъ и нови св. Антимиса, отъ какъвто е имало голѣма нужда. Все тогава е назначилъ за изповѣдникъ о. протоиерея Стоянъ Боевъ отъ близкото с. Стокитѣ, отъ какъвто се е чувствувало отдалава голѣма нужда въ тая край.

На 27. X. т. г. Негово Високопросвещенство е осветилъ и новостроящата се болница въ гр. Севлиево. Както при посещението и освещаването на храмоветѣ въ горнитѣ села, така и въ гр. Севлиево, Епархийскиятъ Архиерей е билъ най-радушно посрещанъ и приветствуванъ отъ официалнитѣ лица, а архиерейскитѣ служби е извършвалъ при най-голѣмо множество богомолци отъ мѣстното население и отъ това на близконаселенитѣ мѣста.

Архиерейтъ въ с. Драгомирово и Никополъ. Съобщава ни се сжщо, че на 1 ноемврий т. г. — Народнитѣ бунтели — Н. В. Пр. св. Търновския Митрополитъ г. г. Софроний е билъ въ с. Драгомирово, Свишовско, въ което жителитѣ сж повечето католици и има две католически църкви. Съ голѣми усилия на мѣстна

енорийски свещеникъ протоиерея Кириархъ, съ подаянията на православнитѣ енорисци и помощитѣ на Св. Синодъ и нѣкои Министрства се сгради нова великолелна православна църква „Св. Иванъ Рилски“, която Архиерейтъ освети на храмовия и празнички и въ денъ на народнитѣ бунтели. Това съчитане се е отразило твърде благоприятно за православната християнска вѣра въ тая край.

Отъ заемането на Търновската Митрополитска катедра, Негово Високопросвещенство св. Търновския Митрополитъ г. г. Софроний не бѣ поствилъ само Никополската духовна околия отъ епархията си, като най-отдалечена отъ престолния му градъ. На 14 м. м. сжбота, Епархийскиятъ Архиерей отпътува за гр. Никополъ. Преди да стигне града, Високопросвещениятъ най-радушно е билъ посрещанъ въ с. *Бацова-Махала*, Никополско, отъ официалнитѣ лица на селото, г. г. учителитѣ съ ученицитѣ и мѣстното население. Приветствуванъ е билъ отъ енорийския свещеникъ Иванъ М. Динковъ, кмета и директора на прогимназията. Всички говоривши отъ свое име и отъ името на християнитѣ сж отправили гореща молаба къмъ Архиерея да даде съдействие за построяване на църква или поне параклисъ въ това село. Негово Високопросвещенство е отговорилъ на тая искренитъ приветствия и е обещалъ, че ще се направи всичко възможно за осъществяване на това тѣсно твърде необходимо и навременно искане — построяване домъ Божий въ с. Бацова-Махала, съ което ще се улеснить доста много християнитѣ му.

Въ съседното с. *Новачени* Архиерейтъ е билъ сжщо посрещанъ по тържественъ начинъ отъ мѣстното население и приветствуванъ отъ свещеникъ Игнатъ Димитровъ, директортъ на прогимназията г. Иванъ Инджиевъ, ръководителъ на православното гр. ученическо д-во. Ученицитѣ при посрещането сж носели плакати съ надписи, като: „Народъ безъ вѣра, е обреченъ на загиване“, „Всички подъ знамето Христово“ и др. Произнесеното силно слово отъ г. директора е било пропето съ вѣра и роллюбие.

Въ с. *Лебово* посрещането е станало съвмѣстно съ жителитѣ на това село и жителитѣ на съседното с. Асеново. Тукъ е билъ приветствуванъ отъ кмета и отъ единъ учителъ отъ с. Асеново. Въ речитѣ си и тия говоривши сж помолили Архиерея да даде съдействие да се построи църква въ с. Асеново. Негово Високопросвещенство е обещалъ пълно съдействие. Въ тая срѣща е взело участие и мѣстното ученическо пр. хр. д-во съ знамена.

И въ следнитѣ две села *Муселиево* и *Дерно*, Архиерейтъ е билъ изненаданъ отъ внушителнитѣ искрени посрещания на жителитѣ отъ тия села и съседнитѣ тѣмъ села и поздравяванъ отъ официалнитѣ лица — енорийскитѣ свещеници Константинъ Паликаревъ, свещ. Стоянъ Йордановъ, кметовѣтъ и отъ учителитѣ.

Особено мило е било посрещането въ гр. Никополъ. Множество народъ се струпалъ. Тукъ взематъ мѣстата си учалата се младежъ отъ Никополската реална гимназия, Стопанското училище, прогимназията и основнитѣ училища, начело съ своитѣ преподаватели и възпитатели, околийския Управителъ п. Рачевъ, помощникъ кмета, Архиерейския Намѣстникъ протоиерея Кириархъ Крачковъ, командира на I-ва колезачна дружина г. подполковникъ Старивратовъ, отъ Началника на 21 пограниченъ секторъ г. майоръ Маноловъ и др. и множество енорийски свещеници отъ околията.

Съ най-сърдечни и хубави думи е билъ поздравенъ Кириархътъ отъ официалнитѣ лица, бурно ъкламираенъ отъ народа и учалата се младежъ.

Той благословилъ посрещачитѣ и имъ казалъ хубави поучителни думи. Придруженъ отъ началствувачитѣ

лица и останалитѣ посрещачи, той се отправилъ за църква, където отслужилъ велика вечерня съ петохълбѣе, при участието на 10 свещеника отъ околията. На другия денъ отслужилъ архиерейска служба, при препълненъ храмъ отъ богомолци, пакъ съ участието на свещеници. На вечеринта и си. Литургия Негово Високопреосвещенство произнесълъ високозначителни речи, съ каквито рѣдко съ удостоенъ никополциани.

Сдѣлнитъ денъ Никополското околийско свещеническо братство е уредило народна трапева въ военни клубъ, където е отседналъ високитъ гостъ. Тукъ сж присъствували Архиепътъ, официалнитѣ лица въ града и дошлитѣ свещеници отъ околията.

На втория денъ Кириархътъ пакъ е служилъ св. Литургия, следъ които е взелъ участие въ събраниято на Никополското околийско братство, състояло се на тая дата. Той следъ обѣдъ е посетилъ основнитѣ училища и прогимназията, я на следния денъ — Реалното и Стопанското училища въ града. Въ всѣко училище е конфериралъ съ г. учителитѣ и насърчалъ работата на ученическитѣ православни хр. д-ва въ тѣзи училища.

Следъ тридневно пребивание въ гр. Никополъ, Архиепътъ на връщане е посетилъ с. Асеново, въ което има само 48 православни кахи, а останалитѣ католически. На площада въ селото извършилъ краткъ водосветъ и говорилъ за единството на българския народъ. Подкрѣпилъ желанието на мѣстното православно население да се слобие въ най-скоро време и то съ свой Божи домъ или параклисъ.

Следъ това е посетилъ селата Мечка и Коилкови. Енорийскитѣ свещеници Михаилъ Нешевъ въ първото село и свещ. Иванъ Ал. Поповъ въ второто, кметоветѣ и директоритѣ въ тия села съ най-хубави думи сж приветствували свои любими Архиепътъ и сж пожелали по-често да навѣстватъ тия отдалечени мѣста.

Въ всички тия села мѣстнитѣ ученически пр. хр. д-ва сж били горешо насърчани отъ Архиепътъ, който на всички учители-ръководители е подарилъ по нѣкоя лепта за 4 декемрийн, празника на пр. християнска младежъ.

Въ 5 часа Негово Високопреосвещенство пристигна въ голѣмото с. Славяново (Т.-Тръстеникъ). Тукъ му е било оказано още по-големо и сърдечно посещане отъ официалнитѣ лица, учащата се младежъ и населението. Приветствувалъ е билъ съ отбрани и топли думи отъ енорийския свещеникъ Христо Горчевъ, Паѣвненския околийски училищенъ инспекторъ г. Раковски и директорътъ на прогимназията г. Цаковъ, Тукъ е дошълъ и Никополскитъ околийски управителъ г. Рачевъ, който е билъ съ-свѣдетелъ на голѣмия изборъ на радостни чувства на цялото население на Славяново, Никополъ и въ цялата околия.

Тукъ, въ Славяново, Архиепътъ извършилъ велика вечерня съ петохълбѣе, а на другия денъ служилъ св. Литургия. Следъ обѣдъ посетилъ основнитѣ училища и прогимназията, а така сждо и реалното училище. Следъ всичко това Негово Високопреосвещенство е билъ изправенъ съ най-добри спомени и голѣма задушеюностъ.

На 12 тоя (Архангеловъденъ) Негово Високопреосвещенство съ Търновскитъ Митрополитъ г. г. Софроний служи въ храмовата църква „Св. Архангелъ“ въ гр. Трънава, а на 22 сѣщия месецъ — неделя — посети с. Златарица, Еленско, и осети общинския домъ и знамената на запаснитѣ подофицери въ тоя край, на мѣстното ученическо православно хр. д-во и на д-во „Червенъ Кръсть“.

На 23. XI. т. г. Негово Високопреосвещенство Елархийскитъ Архиепътъ отидувалъ за ст. София, за да вземе участие въ Архиерейското събрание.

Патриархъ Варнава награденъ отъ Н. В. Царя. Съобщаватъ ни, че българскитѣ пълном. м-ръ г. д-ръ Д. Караджовъ, придруженъ отъ съветника г. д-ръ Б. Кесковъ и секретаритѣ г. г. Шишмановъ и Нейковъ, направилъ посещение на сръбския патриархъ Варнава, комуто предале голѣмия кръстъ на ордена „Св. Александъръ“, първа степенъ, съ който се награждава за работата му по сближението на българската и сръбската Църкви.

Г-нъ Караджовъ е произнесълъ речъ, въ която казалъ, че е билъ натоваренъ съ специална мисия да поднесе ордена.

Патриархъ Варнава отговорилъ, като помолитъ г. Караджовъ да предаде на Негово Величество българския Царь обещанието му, че ще продължи да работи за сближението на българската и сръбската Църкви.

Следъ това патриархътъ даде обѣдъ на българскитѣ пълномощенъ м-ръ и персонала отъ легацията.

II. Въ чужбина.

Еладската църква. *Първиятъ православенъ конгресъ въ Атина.* На 30 ноемрийн т. г. въ 11^{1/2} часа въ аудата на Атинския университетъ е билъ откритъ първнитѣ всеправославенъ конгресъ отъ гръцкия краль Георги. Присъствували и членоветѣ на правителството.

Следъ кратка молитва отъ атинския Архиепископъ Христомъвъ, професорътъ отъ богословския факултетъ Аливизатосъ поздравилъ делегатитѣ на конгреса и говорилъ за единството на Църквитѣ. Заявилъ, че въ конгреса ще се разгледаатъ много важни въпроси, които засѣгатъ православието и ще се направитъ препоръки, които всѣка една отъ православитѣ църкви е свободна да възприеме и отхвърли; следъ това помолитъ крала да открие конгреса.

Съ кратка речъ кральтъ приветствувалъ делегатитѣ съ „добре дошли въ Гърция“ и обявилъ конгреса за откритъ. Произнесли сж речи още атинскитѣ Архиепископъ, м-рътъ на изрзополданитя и представители на всички православни Църкви. Отъ страна на Българската православна Църква поднесълъ приветствието на Св. Синодъ г. проф. протопрезвитеръ д-ръ Ст. Цанковъ.

Александрийската църква. *Свѣтовниятъ миръ.* Въ преизбрането на председателъ Рузвелтъ отъ американскитѣ народъ „Пантеносъ“ видна знаменително събитие за свѣтовния миръ. „Съ благодарностъ трѣбва да отбѣлимъ, — пише той, — че дължитъ елинизмъ въ Америка съ своята религиозна и племена организация, проявявайки миролюбивитѣ си чувства, бѣ въ пърнитѣ редове за успѣха на този изборъ. По случай преизбрането на председателъ Рузвелтъ си спомняме направеното отъ него при първия му изборъ съобщение, изцѣло взето отъ 1-во послание на ап. Павла до Коринтяни, че е невъзможно да се туритѣ основи на държава безъ вѣра въ Бога и любовъ къмъ ближния, проведена въ дѣла. Съ евангелски духъ той управлява презъ пърното си председателстване, затова и американскитѣ народъ, който винаги обича и почита благата на мира, възобнови довѣрието си къмъ него“.

Ромънската църква. *Църквата и университетската младежъ.* Откритието на новата учебна година въ Букурещкия университетъ станалъ съ тържественъ волосветъ, отслуженъ отъ Негово Блаженство Патриархъ Миронъ Кръсти. Църковнитѣ вестници и списания отдаватъ голѣмо значение на това тържество, понеже до сега лекциитѣ въ университетата никога не сж били открити съ църковна служба. Нѣколко дни преди тая дата националнитѣ студентски съюзъ подалъ писмена молба до г. Ректора на университета, съ която настоятелно молалъ, университетскитѣ занятия, както

тази година така и за въ бжлаще, да започват съ благословието на Църквата. Тази християнска манифестация на ромъската академическа младеж всрѣд агитационния книжеж, който цари въ политическия животъ, е насочена най-вече противъ засиланитѣ се напоследъкъ лѣви течения, които искатъ да ориентиратъ страната въ лагера на безбожнитѣ държави.

Новъ викарий на Ромъския Патриархъ. На 12 ноември т. г. билъ хиротонисанъ въ епископски чинъ архимандритъ Иринеи Михалческу, единъ отъ най-добритѣ професори и продеканы на Богословския факултетъ въ Букурещъ. Проф. Михалческу е известенъ въ много чуждестранни православни и инославни богословски срѣди. Епископъ Иринеи Михалческу става викарий на Бл. Патриархъ Миронъ, като сждщеременно запазва катедрата си по Апологетика въ Богословския факултетъ.

Свещенически конгресъ въ гр. Яшъ. Въ края на м. ноември въ гр. Яшъ се е състоялъ редовния свещенически конгресъ, който се е занимавалъ съ най-актуелнитѣ въпроси, които възбуждатъ общественни и църковенъ животъ. Предметъ на особено внимание е билъ комунизма, който отъ две години се е много засилилъ. Подчертава се, че никога политическитѣ и църковни срѣди не сж били тъй загрозени отъ комунистическата опасностъ. Видни общественници подчертаватъ, че засилването на комунизма се дължи на тѣснитѣ политически връзки, създадени между Ромъния и Съв. Русия отъ бившия м-ръ на външнитѣ работи Н. Титулеску, които връзки сж отговорни вратитѣ на комунистическата пропаганда.

Премахване на „безработицата“ въ Църквата. Сжднитъ свещенически конгресъ е разгледалъ въпроса за извънбюджетното свещенство. Въ Ромъния, поради липса на вакантни енории и голѣмия напливъ на кандидатъ за свещеници, е билъ въведенъ обичай да се ржкополагатъ свещеници безъ заплати, получавайки издръжка само отъ подаянията на вѣрващитѣ, докато се откриятъ вакантни енории. Тъй като мнозина отъ тѣхъ дълго време оставатъ безъ работа, създава се особенъ класъ „безработно свещенство“. Въ резолюцията си свещеническиятъ конгресъ настоява да бждатъ открити нови енории отъ правителството и се забрани ржкополагането на извънбюджетни свещеници.

Камбани

църковни и училищни

изработвамъ нови по конкурсъ и предлавамъ спукани на самото място или въ София. Само за труда ми се плаща 7 лв. на килограмъ.

Димитъръ М. Алексиевъ,

техникъ-камбанолюяръ
ул. „Татарлий“ № 65—София (9)

Печатница С. М. Стайковъ — София

Гл. редакторъ: † Траянополски Епископъ Антимъ.

Братя Г. Алексиеви — камбанолюяри

ул. „Ломска“ № 1, до църквата „Св. Спасъ“.

Въ магазинъ ни винаги има голѣмъ изборъ камбани и свѣщници. Цени намалени. Искайте безплатно каталога ни!

Каравеловско църковно настоятелство Елховска околия.

Обявление № 46. Каравеловското църковно настоятелство — Елховско обявява, че обявения търгъ за отдаване на наемателъ църковния дюкюпъ съ обявление № 40 публикувано въ Църковенъ вестникъ брой 36 отъ 10 октомври 1936 г. не се състоя и че на единадесетия день отъ публикуване настоящото въ сждния вестникъ ще се произведе новъ търгъ за сждния имотъ при сждитѣ условия.

с. Каравелово, 26. XI. 1936 год.

Председателъ: свещ. Славъ п. Георгиевъ.

Църковно настоятелство при храма „Св. Параскева“ — с. Татари, Свищовско.

Обявление № 5. Църковното настоятелство обявява на интересуващитѣ се, че енорията, състояща се отъ 320 къщи, е вакантна и се дири кандидатъ съ най-малко срдно богословско образование. Желаетитѣ да се явятъ на пѣние, проповѣдь и опознаване.

с. Татари, 23 ноември 1936 г.

Отъ настоятелството.

Коренско църковно н-во, Хасковска околия.

Обявление № 6. На 21-иятъ день отъ публикуване настоящото въ „Църковенъ вестникъ“ до 12 часа въ иметожно намѣстничество—с. Корень, ще се произведе търгъ за отдаване подъ наемъ за две години църковната нива отъ 9 декара.

Тържнитѣ книжа сж на разположение.

Отъ настоятелството.

Изгубеното кръстително № 15 отъ 1911 г. на Герчо Дочевъ отъ с. Дивдѣдово, Шуменско е невалидно. Издаденъ е дубликатъ.

Свещеникъ Н. Ставревъ.

Изгубеното кръщелно свидетелство № 200 отъ 1930 год. на Ангелъ Великовъ Пасвъ, отъ гр. Неврокопъ издадено отъ Неврокопската Митрополия, да се смѣта невалидно.

гр. Неврокопъ, 10. XI. 1936 год.

Отъ Митрополията.